

Η θαυμαστή μεταστροφή ενός αθέου

Πριν από χρόνια, όταν ήμουν

εφημέριος στον ιερό Ναό του Αγίου Βασιλείου Πειραιώς, μ' έκάλεσαν να εξομολογήσω εκτάκτως, κατόπιν δικής του επιθυμίας, ένα νέο άνδρα, 42 ετών, του οποίου το όνομα, ήτο Ξενοφών.

Όταν πήγα, ήταν σε κακή κατάσταση. Ο καρκίνος με τις ραγδαίες μεταστάσεις τον είχε προσβάλλει και στο κεφάλι. Οι μέρες του μετρημένες. Ήταν μόνος στον θάλαμο, το διπλανό κρεβάτι ήταν άδειο, κι έτσι βρεθήκαμε μόνοι μας. Και μου είπε τα έξηξ, για το πως πίστεψε, αφού υπήρξε, όπως το τόνισε, «σκληρός άθεος» και άπιστος.

«Ήλθα εδώ πριν από 35 περίπου μέρες, σαυτό το δωμάτιο των δύο κλινών. Δίπλα μου ήταν ήδη κάποιος άλλος άρρωστος, μεγάλος στην ηλικία, 80 περίπου ετών. Αυτός ο άρρωστος, πάτερ μου, παρά τους φοβερούς πόνους που είχε στα κόκκαλα - εκεί τον είχε προσβάλει ο καρκίνος- συνεχώς αναφωνούσε «Δόξα Σοι, ο Θεός! Δόξα Σοι, ο Θεός!...» Στη συνέχεια έλεγε και πολλές άλλες προσευχές, που εγώ ο ανεκκλησιάστος και άθεος τις άκουγα για πρώτη φορά. Κι όμως, πολλές φορές μετά από τις προσευχές του ηρεμούσε -κι εγώ δεν ξέρω με ποιόν τρόπο- και τον έπαιρνε γλυκύτατος ύπνος. «Υστερα από δυό-τρεις ώρες ξυπνούσε από τους αφόρητους πόνους, για να ξαναρχίση και πάλιν «το Χριστέ μου, Σ' ευχαριστώ! Δόξα στο όνομά Σου!...Δόξα Σοι, ο Θεός!...Δόξα Σοι, ο Θεός!...»

Εγώ μούγκριζα από τους πόνους, κι αυτός ο συνασθενής μου, με τους αφόρητους πόνους, δοξολογούσε τον Θεό.' Εγώ βλαστημούσα τον Χριστό και την Παναγία, κι

αυτός μακάριζε τον Θεό, Τον ευχαριστούσε για τον καρκίνο που του έδωσε και τους πόνους που είχε. Τότε εγώ αγανακτούσα όχι μόνο από τους πόνους τους φρικτούς που είχα, αλλά και γιατί έβλεπα αυτόν, τον συνασθενή μου, να δοξολογεί συνεχώς τον Θεό. Αυτός έπαιρνε σχεδόν κάθε μέρα «την Θεία Μεταλαβιά» κι εγώ ο άθλιος ξερνούσα από αηδία.

- Σκάσε, επί τέλους, σκάσε επί τέλους να λες συνεχώς «Δόξα Σοι, ο Θεός»! Δεν βλέπεις πως Αυτός ο Θεός, που εσύ Τον δοξολογείς, Αυτός μας βασανίζει τόσο σκληρά; Θεός είναι αυτός; Δεν υπάρχει.»Οχι! δεν υπάρχει...

Και αυτός με γλυκύτητα απαντούσε:

‘Υπάρχει, παιδί μου, υπάρχει και είναι στοργικός Πατέρας, διότι με την αρρώστια και τους πόνους μας καθαρίζει από τις πολλές μας αμαρτίες. «Όπως αν ασχολιόσουν με καμμιά σκληρή δουλειά, όπου τα ρούχα σου και το σώμα σου θα βρωμούσαν κυριολεκτικώς, θα χρειαζόσουν μία σκληρή βούρτσα για να καθαριστής καλά, κι εσύ και το σώμα σου και τα ρούχα σου, κατά τον ίδιο τρόπο και ο Θεός χρησιμοποιεί την αρρώστια σαν ευεργετικό καθαρισμό της ψυχής, για να την προετοιμάση για τη Βασιλεία των ουρανών.

Οι απαντήσεις του μ’ εκνεύριζαν ακόμη περισσότερο και βλαστημούσα θεούς και δαίμονες. Δυστυχώς οι αντιδράσεις μου ήσαν αρνητικές, με το να φωνάζω:

-Δεν υπάρχει Θεός.,.Δεν πιστεύω σε τίποτα...Ούτε στον Θεό ούτε ο αυτά τα «κολοκύθια» που μου λες περί Βασιλείας του Θεού σου...Θυμάμαι τις τελευταίες του λέξεις:

-Περίμενε και θα δης με τα μάτια σου πως χωρίζεται η ψυχή απ’ το σώμα ενός χριστιανού που πιστεύει. Είμαι αμαρτωλός, αλλά το έλεός Του θα με σώση. Περίμενε, θα δης και θα πιστέψεις!

Και η μέρα αυτή έφθασε. Από το νοσοκομείο θέλησαν να βάλουν ένα «παραβάν», όπως ήταν καθήκον τους, αλλά εγώ διαμαρτυρήθηκα. Τους είπα «όχι, γιατί θέλω να δω πως αυτός ο γέρος θα πεθάνει!!!».

Τον έβλεπα λοιπόν να δοξολογεί συνεχώς τον Θεό. Πότε έλεγε κάποια «Χαίρε» για την Παναγία, που αργότερα έμαθα ότι λέγονται «Χαιρετισμοί». Κατόπιν σιγοέψαλλε το «Θεοτόκε Παρθένε», το «Από των πολλών μου αμαρτιών...», το «Άξιον έστι», κάνοντας συγχρόνως και πολλές φορές το σημείο του σταυρού.

Σήκωσε κάποια στιγμή τα χέρια του και είπε: «Καλώς τον Άγγελό μου! Σ’ ευχαριστώ, που ήλθες με τόση λαμπρά συνοδεία να παραλάβεις την ψυχή μου. Σ’

ευχαριστώ!... Σ ευχαριστώ!...» Ανασηκώθηκε λίγο, ξανασήκωσε τα χέρια του ψηλά, έκαμε το σημείο του σταυρού, σταύρωσε τα χεράκια του στο στήθος του και κοιμήθη!

Ξαφνικά το δωμάτιο πλημμύρισε από φως, λες και μπήκαν μέσα δέκα ήλιοι και περισσότεροι, τόσο πολύ φωτίστηκε το δωμάτιο! Ναι, εγώ ο άπιστος, ο άθεος, ο υλιστής, ο «ξιπασμένος», ομολογώ ότι όχι μόνον έλαμψε το δωμάτιο αλλά και μια ωραιότατη μυρωδιά απλώθηκε σ'αυτό, ακόμη και σε ολόκληρο τον διάδρομο, και μάλιστα όσοι ήσαν ξυπνητοί και μπορούσαν, έτρεχαν εδώ κι εκεί, για να διαπιστώσουν από που ήρχετο η παράξενη αυτή μυρωδιά.

«Ετσι, πάτερ μου, πίστεψα, γι' αυτό και φώναξα για Εξομολόγο ύστερα από τρεις ημέρες. Την άλλη μέρα όμως, τα βάλα με τους δικούς μου, την μάνα μου και τον πατέρα μου, ύστερα με τα δύο μεγαλύτερα αδέρφια μου, με τη γυναίκα μου, με τους συγγενείς και τους φίλους, και τους φώναζα και τους έλεγα:

- Γιατί δεν μου μιλήσατε ποτέ για τον Θεό, την Παναγία και τους Αγίους; Γιατί δεν με οδηγήσατε ποτέ στην Έκκλησία; Γιατί δεν μου είπατε ότι υπάρχει Θεός και υπάρχει και θάνατος και κάποτε αυτη η ψυχή θα χωρισθή από το σώμα για να δώσει τον λόγο της; Γιατί με σπρώξατε με την συμπεριφορά σας στην αθεία και στον μαρξισμό; Έσείς με μάθατε να βλαστημώ, να κλέβω, να απατώ, να θυμώνω, να πεισμώνω, να λέω χιλιάδες ψέματα, να αδικώ, να πορνεύω...

Εσείς με μάθατε να είμαι πονηρός, καχύποπτος, ζηλιάρης, λαίμαργος, φιλάργυρος και κακός. Γιατί δεν μου διδάξατε την αρετή; Γιατί δεν μου διδάξατε την αγάπη; Γιατί δεν μου μιλήσατε ποτέ για τον Χριστό; Γιατί;... Από αυτή τη στιγμή μέχρι που να πεθάνω, θα μου μιλάτε μόνο για τον Θεό, τον Χριστό, την Παναγία, τους Αγγέλους, τους Αγίους. Για τίποτε άλλο.

Ηρχοντο οι δικοί μου, οι συγγενείς, φίλοι, γνωστοί, και τους ρωτούσα τον καθένα χωριστά η όλους μαζί:

- «Έχετε να μου πείτε κάτι σημαντικό για τον Θεό; διότι Αυτόν θα συναντήσω! Λέγετε.....'Εαν δεν ξέρετε, να μάθετε. Οι μέρες περνάνε κι εγώ θα φύγω.

Και σ' ένα – δυό επισκέπτες:

- Αν δεν ξέρης η αν δεν πιστεύης, να φύγης!...

Τώρα πιστεύω με όλη μου την καρδιά, και θέλω να εξομολογηθώ όλες τις αμαρτίες μου από μικρό παιδί...»

Ήτο σταθερός και αμείλικτος με το παλαιό εαυτό του ο Ξενοφών. Και το έλεος του Θεού ήταν μεγάλο, πολύ μεγάλο! Εξομολογήθηκε με ειλικρίνεια, κοινώνησε δυό-τρεις φορές και υστέρα από πάλη μερικών ημερών με τον καρκίνο, έφυγε εν πλήρη μετάνοια, με ζέουσα την πίστι, ειρηνικά, οσιακά, δοξολογώντας κι' αυτός τον Θεό

ΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΒΙΩΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ.....

ΠΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ευχαριστούμε το Δάσκαλο μας κ Παναγιώτη Μανιάτη για την επιλογή του θέματος όπως και για τη βοήθεια...!!!

Πηγή: ηλεκτρονικό ταχυδρομείο

Πηγή: hristospanagia.gr